

Putnik

Miljenko Gambiraža

Svake noći zaboravljao bi tko je bio i s osmijehom na licu legao bi u krevet, sanjareći o onome tko će tek postati. Jutro mu se uvijek činilo tako daleko, onima udaljeno. Ipak, na kraju bi nekako uspio zaspati nakon što bi ga uzbuđenje iščekivanja u potpunosti iscrpilo. Kada bi otvorio oči, neovisno je li spavao dva ili osam sati, odmah bi osjetio kako mu kroz tijelo struji neiscrpna energija; mogućnosti su bile tu, pred njim, kao staze koje mu je netko razasuo pred stopala. Sve što je sada trebao učiniti bilo je odabrati put kojim krenuti. Nakon što bi se probudio pun iščekivanja i s osmijehom na licu, krenuo bi s nestrpljenjem odrađivati svoje jutarnje rituale. To ga je posebno radovalo. Tuširao bi se točno pola sata, nanoseći losione na svoje tijelo s pažnjom i brigom vrhunskog umjetnika koji ne želi svojim nepažljivim pokretom upropastiti remek-djelo. Brijanju je pristupao kao obredu; koža je morala biti glatka i sjajna, gotovo nestvarna, kako bi lice odavalo dojam voštane figure. Bilo je nešto savršeno u tim nepomičnim imitacijama čovjeka u kojima je prepoznavao ljudskost koju nije mogao pronaći u stvarnim, opipljivim osobama koje su ga okruživale. Napokon, kada bi završio sa svojim jutarnjim ritualima, obukao bi najbolje odijelo koje je imao i s aktovkom u ruci suočio bi se sa zrcalom. Gotovo svaki put, bio bi i više nego zadovoljan s onim što bi vidio. Široki osmijeh razvukao bi mu se licem; tada bi bio spreman krenuti na put koji je toliko priželjkivao.

Ponekad bi do hotela mogao doći gradskim prijevozom: tramvajem ili autobusom, ako je hotel bio negdje u blizini. No, kako je živio u predgrađu, često bi se morao voziti vlakom ili podzemnom željeznicom, ponekad i satima, do odabrane destinacije. Grad je bio velik, postojalo je stotine, ako ne i tisuće hotela između kojih je mogao birati. Najviše je volio hotele za poslovne ljude; tamo se nekako najviše osjećao kao da pripada, kao da je na svom

terenu. Ipak, morao je pripaziti da se ne pojavljuje prečesto na sličnim lokacijama; morao je zadržati svoju anonimnost i pripadajuću misterioznost koja je s njom dolazila. Stoga je hotele birao vrlo pažljivo, uvijek bilježeći datum i vrijeme koje je proveo u određenom hotelu. Na taj način izbjegavao je mogućnost posjećivanja istog hotela više od dva do tri puta godišnje.

Kada bi napokon stigao na odredište, odmah bi otišao do Lobby Bara, sjeo za stol i svoju praznu aktovku stavio ispred sebe. Tik do aktovke uredno bi pozicionirao svoj pametni telefon bez SIM kartice koji je kupio preko interneta. Nije bilo važno što telefon nije radio; bio je crn i velik, samim time odajući izgled poslovnog telefona, a to je jedino i želio.

Napokon, konobar bi mu prišao, ponekad sa smiješkom, no on se nikad ne bi osmjehnuo nazad. „Izvolite?“ rekao bi konobar. „Može kava, može vino, može čaj“, ili bi pak odgovorio nešto potpuno drugo. Njegova narudžba uvijek bi ovisila o gradu iz kojeg je dolazio. Kada bi ga barmen upitao odakle je, on bi užurbano, gledajući na sat, a nikada u lice konobara rekao: „Ja sam iz K...“, ili „Ja sam iz O...“, ili „Ja sam iz M...“. Ponekad bi dolazio čak i iz inozemstva, no, s obzirom da nije znao niti jedan strani jezik, a niti naglasci mu nisu najbolje išli, samo bi rekao da je zbog nekog vrlo važnog posla otišao živjeti u taj veliki strani grad, te da se ovdje vratio tek na dan ili dva. „Posao ili zadovoljstvo“? barmen bi ga upitao. „Posao“, rekao bi. Uvijek posao, vremena za zabavu jednostavno nije bilo.

Kada bi dobio piće, započinjao je dio predstave koji je najviše volio; zatražio bi od konobara novine, po mogućnosti neki poslovni tjednik. Nije bilo važno na kojemu su jeziku novine bile. On je ionako bio kozmopolit koji je govorio većinu svjetskih jezika. Kada bi mu konobar dao novine, on bi sjedio, ponekad i satima, gledajući u slike, pretvarajući se da čita. Dok bi „čitao“, izvadio bi na stol jedinu stvar koju je imao u aktovci - prazan rokovnik i pretvarao se da nešto zapisuje. Ponekad, kada ne bi bilo slobodnih novina, uzeo bi svoj ugašeni telefon i hinio da je usred nekog izuzetno važnog razgovora. „Da, znam, znam da će dionice rasti. Moj broker je rekao da ih svejedno kupiš.“, rekao bi neku sličnu besmislicu i naglo poklopio,

izgledavši ljutito i rastreseno. Pričao bi na telefon dovoljno glasno kako bi ga ostali gosti u baru mogli čuti. Kada bi ga ljudi pogledali, samo bi im se gnjevno nacerio. Tada bi se osjećao u potpunosti ispunjeno, kao da je cijeli svijet bio na njegovom dlanu. Ponekad bi netko prišao i započeo razgovor s njim, no njegove laži ubrzo bi ga razotkrile. Tada bi izjurio iz bara, kao da kasni na neki nevjerojatno važni sastanak, o kojemu su ovisili životi. To bi mu pokvarilo cijeli dan, a ponekad i cijeli tjedan. No, u većini slučajeva nitko mu ne bi prišao, jer bi izgledao izuzetno zaposleno i naživcirano, pa čak i zastrašujuće. Kasno navečer, kada bi napokon došao u svoj dom, otuširao se i legao u krevet, osjećao bi se izvrsno. Prevratio bi cijeli dan u svojoj glavi i onda bi polako počeo zaboravljati tko je bio i počeo sanjariti o onome tko će tek postati. Ponekad bi znao ležati i satima, razmišljajući o toj nekoj novoj državi, ili gradu iz kojega će sutra stići.